

Jan efter min Opfattelse ikke i og for sig siges at være urigtigt eller principsfribigt; men jeg indrømmer, at der er nogen Betænelighed ved at lægge en saadan Myndighed i Skifterettens Haand, saalænge der savnes nærmere Veiledning om, hvor paa Skifteretten skal bygge sin Kjendelse, hvilke Hensyn den skal tage ved at afgive en saadan Kjendelse. Følgen af, at saadanne Regler mangle, vil let blive den, at de forskjellige Skifteretter kunne afgjøre saadanne Spørgsmaal paa en indbyrdes lidet overensstemmende Maade. Paa den anden Side tror jeg, man skylder at gjøre opmærksom paa, at det i og for sig ganske vist maa betragtes som et Gode, at de myndige Arvinger, der ere tilstede, ikke skulde udelukkes fra selv at overtage og behandle Boet og nyde de deraf flydende Fordele, blot fordi der er en Mulighed tilstede for, at en maaste for mange Aar siden bortdragen Arving maatte være i Live, skjøndt Alt tyder paa det Modsatte. Jeg tror endog, at turde sige, at den Bestemmelse, som er sat ind i det andet Thing, for saa vidt maa siges at være i Overensstemmelse med den Mand, der igrigt gaar gennem Lovforslaget, og som jo sigter til i det Hele at give Arvingerne Afgang, til at øve saa megen Indflydelse paa Boets Behandling, som det er muligt. Jeg forudsætter imidlertid, at det vil blive Gjenstand for nærmere Overveelse, hvor vidt det maatte lade sig gjøre, navnlig at tilføje nogle nærmere Bestemmelser, som kunne fjerne den Betænelighed, der er ved de Bestemmelser, som jeg har tilladt mig at hentyde til. Jeg forudsætter imidlertid ogsaa som en Mulighed — jeg skal ikke i Diebliffet komme nærmere ind paa, hvorvidt jeg anser det for et mer eller mindre nærliggende Resultat — at Overveelsen kunde føre dertil, at man ikke vilde anse det for aldeles nødvendigt at træffe en saadan Bestemmelse; men som sagt, derom vil jeg ikke udtale noget Afgjørende i dette Dieblif. — Den næste Bestemmelse, som jeg skal henlede Opmærksomheden paa, er den, som findes i § 14 sidste Stykke. Det hedder der: „Derfor en Arving er udenlands, eller hans Opholdssted ikke vides, besikter Skifteretten en god Mand til at handle som Fuldmægtig paa den Fraværendes Begne, for saa vidt den Paagældende ikke selv har befuldmægtiget en Anden“, og der føies til, at Fuldmægtigen har i enhver Henseende samme Ret og Pligt og er samme Kontrol underkastet som Børgen for en Umyndig. Mening af denne Bestemmelse er at gjøre det muligt, at Arvingerne kunne komme til at vedgaa Arv og Gjæld og faae den deraf følgende Indflydelse paa Boets Behandling, uagtet der er en enkelt Arving, som er fraværende. Det vil nemlig erindres, at Lovforslaget gaar ud paa for saa vidt at overdrage større Frihed ogsaa for umyndige Arvinger, idet det indrømmer, at Børgen med Skifterettens Billigelse i mange Tilfælde kan tage Beslutning lig med en myndig

Arving. Den Bestemmelse, jeg hentydede til, gaar jo ud paa at udvide dette, nemlig ved at aabne en Mulighed for, at ligesom de Umyndige kunne blive repræsenterede ved deres Børgere, saaledes kunne de Fraværende blive repræsenterede ved en Fuldmægtig, der besikkes for dem af Skifteretten, og den rette Betydning af Bestemmelsen i § 14 andet Stykke fremgaar navnlig af § 16, idet det her nærmest fremtræder, hvilken Betydning denne nye Bestemmelse har. Det hedder nemlig der, at Arvingerne skulle opfordres til at erklære, hvor vidt de vilde vedgaa Arv og Gjæld, og saa hedder det: „Er der umyndige eller i Udlandet fraværende Arvinger, afgives Erklæringen af Børgerne og Fuldmægtigene paa deres Begne“. I det af det ærede Landsting i forrige Samling vedtagne Lovforslag gaves en saadan Bestemmelse kun for de umyndige Arvingers Vedkommende. Udvidelsen er altsaa den, som jeg hentydede til, at en lignende Erklæring skal kunne afgives ogsaa paa de fraværende Arvingers Begne af den Fuldmægtig, der maatte være besikket for dem af Skifteretten i Medfør af Bestemmelsen i 2det Stykke af § 14. Jeg har haft og har Betænelighed ved den Endring, som er foretagen i Folkethinget, navnlig fordi det forekommer mig, at være noget ganske nyt og eiendommeligt, at der saaledes for myndige Mænd uden deres Samtykke, ja uden deres Vidende kan besikkes dem en Fuldmægtig, og det en Fuldmægtig, der paa deres Begne skal kunne tage Beslutning af en saa indgribende Betydning som den, her er Tale om. Fuldmægtigen her skal navnlig, som jeg tillod mig at oplyse, kunne tage den Beslutning paa den fraværende Arving's Begne, at denne Arving i Forbindelse med Andre skal vedgaa Arv og Gjæld, og Fuldmægtigen kan altsaa ad denne Vej paadrage den fraværende Arving et maaste meget udydeligt Gjældsansvar, der endog kan stride ud over det positive Udbytte, som kan tilfalde ham af Arvemassen. Det forekommer mig at være noget eiendommeligt, at man saaledes kan paatvære en fuldmyndig Mand en Fuldmægtig, og det er navnlig ifølge denne almindelige Betragtning, jeg har nogle Betæneligheder ved Sagen. Det er forekommet mig, at man ikke kunde sige, at der var nogen fuldstændig Analogi tilstede mellem fraværende Arvinger og umyndige Arvinger, thi umyndige Personer maa selvfølgelig i mange Forhold repræsenteres af en Børgere, det kan ikke være anderledes, det er Noget, der ligefrem er grundet i deres personlige Stilling. Men derimod er det efter min Mening i og for sig naturligt, at en myndig Mand skal have Leilighed til at handle selv, og at det altsaa, som sagt, ikke uden hans Vidende og Billie paaocroieres ham en Fuldmægtig. Jeg siger imidlertid med Hensyn til den Forandring, der er foretagen i det andet Thing, det Samme, jeg tillod mig at ytre med